

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Zábřehu 1.prosince 2013

Mt 24,37-44

Milé sestry, milí bratři, příchod Ježíše Krista je veliká událost. Tak veliká, že zastíní vše ostatní, co se v dějinách světa odehrálo a ještě určitě odehraje. To se dá poznat již z toho, že i když si během roku připomínáme jiné události, tak jejich připomenutí přichází a časem zase odchází. Co dnes slavíme z toho, co slavili generace před námi? Co slavíme s těmi, kteří jsou na druhém konci světa? A co budou slavit generace v budoucnu? A tak připomínky revolucí, narození významných lidí, mezníků ve vývoji lidského myšlení tu dnes jsou, zítra nebudou, dříve byly, dnes již si skoro nikdo nevzpomene. Jen ten příchod Kristův se slaví stále, i když často podoba tohoto slavení doznává také určitých změn.

Připomínka Ježíšova příchodu je ale také trochu zahalena závojem tajnosti. V kalendáři jsme mu dali své místo. Slavíme advent jako počátek další etapy ve službě církve. Avšak událost sama zůstává ve své podstatě nezachytitelná. Platilo to bezesporu pro první příchod. Ježíš se narodil někde ve chlévě. Nebýt toho, že andělé zburcovali pastýře, nikdo by si toho nevšiml. Co se týče druhého příchodu, říkáme si, že to bude přeci už jiné. Tento příchod nemůže uniknout pozornosti. Víme o něm, a tak ho budeme čekat. Jenže ono se vědělo už o tom prvním. Přeci několikrát proroci ohlašovali, že přijde Mesiáš, který napraví svět, obrátí člověka k Bohu. A když přišel, nikdo si toho skoro nevšiml. Proč by to mělo být jiné při druhém příchodu?

Při zvěstování a očekávání druhého příchodu se dostáváme trochu do potíží. Když říkáme někomu, že Ježíš přijde, musíme počítat s tím, že se zeptá, kdy to bude? Je to významná událost, na kterou bychom se měli připravit. A tak je důležité vědět termín. Jak jinak se člověk může nachystat na takovou událost. Jsme tak nějak zvyklí, že příprava potřebuje jasný bod v čase, ke kterému se upíná. My ale ten bod neznáme. Nevíme, kdy se stane, že Pán přijde. A tak se dostáváme do potíží, protože to vypadá podezřele. Neznáme čas, neznáme ani místo, nevíme vlastně vůbec nic. To pak svádí spíše k tomu to risknout, že v dohledné době se nic nestane. Nestalo se celé věky, proč by se mělo stát nyní?

Ježíš se odvolává na Noeho. Jeho doba byla také docela zajímavá. Hospodin seslal na zemi potopu a nikdo ji nečekal. Nic nenaznačovalo, že se blíží konec. Neposlal žádného proroka, nikoho, kdo by dal najevo, kolik času ještě zbývá. A tak lidé nic netušili. Jako nebudou nic tušit ani při druhém příchodu. Nebude zvlášť ohlašován, prostě přijde. Je pravda, že se na některých místech dočteme o tom, že Ježíš mluví o určitém znamení času. Bude se dít mnoho nepravostí, budou války, nenávisť mezi lidmi. Vtip je zde v tom, že toto znamení posledního času se děje už dva tisíce let. Takže v sobě také nenese nic konkrétního. Nabízí se jistě otázka, proč tomu tak je? Proč je ohlašován příchod, ale není řečeno kdy? Což Pán nechce, abychom ho vítali? Nechce, aby byl jeho lid připraven? Mohlo by se to tak také přeci vykládat. Ovšem nedání jasného času příchodu má jiný smysl. Pán chce, abychom byli připraveni. Chce, abychom ho vítali. Ovšem nesmíme zapomínat na smysl jeho díla. On nás přeci přišel změnit. Dal nám, abychom se obnovili. Ne však ve svých maskách, ale v celém svém bytí. A o to jde i při jeho příchodu. Nestojí o strojené divadlo. Ostatně přeci víme, jak vypadal jeho příchod do Jeruzaléma. Vítali jej nadšené davy. Zdálo se, že to velice fajn. Jenže za pár dní se názor davu radikálně změnil. Místo „hosana“ znělo „ukřižuj“. Co to vypovídá? Vítal dav Ježíše jako svého krále? Spíš bych řekl, že ani ne. Jen vyjadřoval určitou pózu, nechával se strhnout. Takto Ježíš nechce být vítán. Proto o svém příchodu mluví tak tajemně, proto ho klade do času, který je neodhadnutelný, neurčitelný. A je jen ztrátou času se ke konkrétnímu údaji dostat.

Smysl toho, proč není známo, kdy nastane Ježíšův příchod je jednoduchý. Člověk se má soustředit na samotného Ježíše Krista. Má si k němu hledat cestu, má budovat pevný vztah důvěry. Ježíš mluví o tom, že máme být připraveni, abychom jeho příchodem nebyli zaraženi. Připraven může být jen ten, kdo očekává, protože po Kristu touží. V ostatních případech to může být vždy jen komplikace. Otevřenost v otázce času Ježíšova příchodu tak skrývá výzvu k celkovému následování. Když nad tím budeme rozvažovat, dojdeme právě k tomuto závěru. Cele následovat Krista je totiž skutečně jediná cesta, jak jeho příchod nezaspat. Pokud se k němu jen občas přijdeme podívat, můžeme snadno propást okamžik, kdy přijde na tento svět.

Ježíšův příchod není ale jen záležitost konce dějin. On přichází stále. Proto je také potřeba ta bdělost. Jeho příchod do lidského života může být nečekaný a hlavně nemusí být vůbec čas na to, aby si člověk rozmýšlel, jak s tímto příchodem naloží, jak se k němu postaví. Když se zde píše o tom, jak budou dva na poli, nebo dvě budou mlet, nemusí jít jen situaci příchodu na konci věků. Může jít právě o onen neočekávaný příchod Ježíše do lidského života, příchod jeho slova, které chce člověka někam dovést. A ačkoliv budou všichni ve stejné situaci, jeden bude přijat, druhý ne. Nejde přitom o náhodný výběr, ale právě o tu připravenost. Ta není na povrchu vůbec vidět. Člověk může dělat stejné věci, jako ostatní. Jen ale ví, že když se ozve hlas Páně, nechá všeho a jde za ním. Nemá nic, co by dlouze rozmýšlel. A právě v tom je ta připravenost. Za žádných okolností není nic důležitějšího než Ježíš, než jeho následování. Jeho příchod je tak důležitý, že je zcela jedno, jestli člověk nechá nějakou práci rozdělanou nebo ne.

S příchodem adventu máme před sebou velikou výzvu. Budeme za čas slavit svátek Ježíšova narození, budeme si připomínat, že Bůh přišel do tohoto světa a přišel kvůli nám. Od nás čeká na tento svůj krok odpověď. Tento jeho příchod je největší událost lidských dějin a nemůže nás nechat lhostejnými. Jak se k ní postavíme? Jak s ní naložíme? Jak se na přijetí této skutečnosti připravíme? Je bez debat, že připravit se nějak máme. Je veliká milost Boží, že dějiny ústí právě do této události. Už zde padla zmínka o Noemovi a příchodu potopy. Bylo to nenadálé, nečekané. A zničující. Hřích, který tenkrát Boží stvoření zcela ovládl, řešil Bůh potopou, smrtí. Očištění světa neslo s sebou skutečnost, že vše živé bylo zničeno. Bylo zničeno vše živé, ale hřích zůstal. V příchodu Ježíšově se věci odehrávají poněkud jinak. Také jde o hřích. Stejně jako povodeň i Ježíš přichází, aby byl svět očištěn. Tentokrát to ale pro člověka dopadá dobře. Do nic netušícího světa nepřichází zkáza, ale milost. Nepřichází nic, před čím by člověk neměl už ani čas utéct, ale přichází něco, před čím utíkat nemusí, co může přijmout. Je to nabídka dost nečekaná. Ona byla dost nečekaná už tehdy. Nikdo moc nečekal, že Ježíš bude zvěstovatelem milosti, zemře na kříži a bude vzkříšen. Tak i dnes může být, že Ježíš přijde a bude to pro nás nečekané, protože naše představa tohoto příchodu bude jiná než skutečnost. Už proto je potřeba být bdělý, být připravený. To se týká hlavně lidského srdce a hodnot, které zpracovává.

Ježíš kázal o obrácení se k Bohu o odevzdání svého života do jeho rukou. Asi jen málokdo v tomto očekával cestu spásy. Ale právě v tom to je. Být připraven neznamena být ověncen co největším počtem dobrých skutků či velikým číslem odpracovaných hodin pro Boží království. Když se říká, že přijde a nevíme kdy, není to důvod ke znepokojení, nemá tím být spuštěna panika a hrůza z toho, že mne Bůh nachytá nepřipraveného. Je to spíše výzva k hledání cesty důvěry, k poznání, že spása není z nás, není v našich rukou. Je v pokoře před Bohem, v důvěrné odevzdanosti do jeho rukou. A touto cestou se můžeme nejlépe připravit, v tom je ona bdělost. Čím více spolehneme na Boha, čím více ho pustíme do svého života, tím bdělejší naše srdce zůstane. Spolehněme hlavně na jeho milost, protože tou nás vykoupil. Ne pro naše zásluhy, ne pro naši sílu, ale pro svou lásku. Ta je nám také posilou k tomu, abychom neklímbali, ale bděli. Vždyť být bdělý znamená nejen fyzicky nespát, ale i duchovně stále vnímat vše, co se kolem děje a dokázat to správně rozsuzovat, vidět nikoliv jako ve snu, ale vidět reálně. A co je nejdůležitější. Nemusíme utíkat z tohoto světa, nemusíme se před ním uzavírat, abychom nebyli ničím rozptylováni. Být skutečně připraven na příchod Páně je možné i při konání běžných věcí v tomto světě. Vždyť být otevřen Pánu a jeho slovu může být člověk nejen v kostele nebo v pokojíku nad Biblí, ale v každém okamžiku svého díla, pokud je Bůh v jeho srdci, pokud Pánu dovolil, aby měl u něj svůj domov.

Pane, obracíme svou tvář k tobě a čekáme na tvůj příchod. Prosíme, abys naplnil svou láskou naše srdce, aby tak nebylo ochablé, ale v bdělosti očekávalo tvůj návrat.

Amen.

Neděle 1.prosince 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 04 Prosinec 2013 14:59 -
